

Jak vyřešit vlastní vraždu

Kristen Perrin

Očekávám, že strávím večer listováním ve složkách, které jsem si nacpala do batohu, ale když se po Bethině hřejivé polévce dostanu do svého pokojíku, padne na mě vyčerpání z celého dne a sotva dokážu udržet oči otevřené. Probudím se, až když mi Oliver zaklepe ráno na dveře a oznámí, že mám být za deset minut dole, že se bude číst závěť pratety Frances.

Snažím se dát trochu do pořádku, ale mám jen jediné náhradní šaty a ty mi pro tuhle příležitost nepříjdu právě vhodné. Jenže druhá možnost je zůstat v oblečení, které jsem měla včera, což je rozhodně horší. Ty šaty aspoň vyřadila Jenny po jednom ze svých nákupních nájezdů v Harrods, takže jsou designové. Horní díl je přiléhavý a pak se rozevívá do sukně. Připadám si v nich mnohem obnaženější než v objemně střižených oděvech, do kterých se obvykle halím. Znovu si vyčešu vlasy na temeno a zkontroluju svůj odraz ve velkém zrcadle na zdi.

Jsem příjemně překvapená. Možná je to tím, že jsem celý včerejšek stále dokola poslouchala, jak moc připomínám mámu, ale tyhle šaty vypadají jemné a elegantní a já si v nich připadám jako někdo nový. Zhluboka se nadechnu, uhladím to tmavomodré hedvábí, vyjdu z pokoje a po schodech zamířím dolů.

S blížícím se čtením závěti všechno působí vážně, když nás pan Gordon vede domem ke knihovně. Vzduch uvnitř je těžký, ale od včerejška tam došlo k drobným změnám. Květiny odnesli, i ta pěkná aranžmá u oken, a díky

tomu to tam teď působí o něco méně klaustrofobicky. Okny proudí dovnitř dopolední slunce, trávníky jsou poseté rosou a čekají, až z nich slunce vysuší kapky. Všimnu si, že Beth na dlouhý stůl stojící stranou připravila brunch, a trochu mě mrzí, že se ho nikdo nedotkl. Někdo po knihovně rozestavil židle. Pan Gordon se posadil za velký dřevěný stůl uprostřed místnosti, zatímco my ostatní – až na Saxona, který ještě nedorazil – sedíme naproti němu. Všechno je to velmi úřední a já jsem si vždycky přesně takhle představovala čtení poslední vůle nějaké velmi bohaté osoby.

Elva Gravesdownová sedí úplně vlevo a prázdná židle vedle ní čeká na jejího manžela. Já jsem na druhé straně té židle a Oliver Gordon na konci řady. V kapse mu bez ustání bzučí telefon a on se ode mě pokaždé odvrátí, aby zkontroloval displej. Z rozrušeného výrazu usoudím, že je to buď jeho šéf, nebo ho jeho přítelkyně hodně kontroluje.

Zajímavým přírůstkem do naší skupinky je detektiv Crane, ačkoli s námi ostatními nesedí. S překvapením zjišťuju, že ho vlastně ráda vidím. V jeho přítomnosti všechno vypadá trochu klidnější, o něco bezpečnější. Pod jednou paží má zasunutou důležitě vypadající složku, opírá se o rám jednoho z oken a tiše si nás všechny prohlíží. Zlehka na mě kývne, když se posadím, ale jinak si drží odstup. Vsadím se téměř o jakékoli množství peněz, že ve složce, kterou si přinesl, jsou výsledky pitvy od doktorky Owusuové, a hořím zvědavostí zjistit, co tam stojí.

Pan Gordon si odkašle, významně pohlédne na hodinky a pak se zadívá na Elvu. „Nechápu, jak se může Saxon zpozdit na schůzku, která se koná v domě, *ve kterém právě teď pobývá*. Elvo, pokud tady nebude za pět minut, prohledám všechny pokoje a dovedu ho sem dolů.“

Elva se zatváří smrtelně uraženě a je to taková ta reakce, u které už schází jen reflektory a orchestr. Nic na ní nevypadá přirozeně. Je to úplné divadlo jedné héřečky. „Nebud' směšný, Walte. Tohle je Saxonův *vlastní* dům. Vyrostal tady. Proboha, měj trochu soucitu, nejspíš se snaží vypořádat s nějakými přízraky minulosti.“

„To si uvědomuju, Elvo,“ pronese tiše pan Gordon. „Ale zapomínáš, že jsem se v minulosti mockrát natahal Saxona z jeho úkrytů. Takže by mě nijak nepřekvapilo, kdyby nevyrostl z dětského zvyku šmírovat, co se děje, než se sám ukáže.“

Tohle mě zajímá, jenže nikdo to dál nerozvádí, a mně přijde trapné se vyptávat.

Elva se pokusí změnit téma. „Proč je tady Oliver?“ zeptá se.

Taky jsem nad tím uvažovala. Víím, že ho prateta Frances zmínila v závěti, ale z jakého důvodu, to je pro mě záhada. Jsem v duchu ráda, že se Elva rozhodne klást otázky, které bych já sama nedokázala vyslovit.

„To se objasní už brzy, až přistoupíme ke čtení poslední vůle,“ zdůrazní pan Gordon.

Cítím přes místnost upřený pohled detektiva Cranea. A všichni kromě detektiva nadskočí, když bouchnou dveře knihovny a vzápětí už místností kráčí muž s hustými vlasy ústřicové barvy. „Moc se omlouvám,“ řekne a obdaří nás vroucným úsměvem.

„Saxone, konečně,“ přivítá ho pan Gordon.

Saxon má na sobě drahý šedý oblek, který mu dobře padne na štíhlou postavu. Měří zhruba metr osmdesát a vyzařuje z něj sebevědomí, ovšem daleko upřímnější než celé Elvino neustálé divadýlko. Má ostře řezané rysy a zelené oči a já v duchu slyším, jak ho Jenny označí za „stříbrného lišáka“. Všimne si, že ho pozoruju, a ustoupí o krok.

„Vy nejste Laura,“ poznamená. Ale úsměv zůstane a nezazní ani poznámka, že vypadám jako ona.

„Ne,“ odpovím. Trochu se napřímím a vybavím si ten pocit, když jsem se v těchhle šatech podívala před pár minutami do zrcadla. „Nejsem.“

„Saxone, tohle je Annabelle Adamsová. Annie. Lauřina dcera,“ vysvětlí pan Gordon. „Je teď součástí všeho tohotohle...“ zamračeně se rozhlédne po papírech před sebou a vypadá unaveně, „... zmatku.“ Poslední slovo si zabručí jen pro sebe, ale jeho pocity, pokud jde o závěť, jsou naprosto jasné.

Saxon nás obejde a posadí se na prázdnou židli vedle mě. Nakloní se ke mně a pronese: „Rád vás poznávám, Annie. Snad se tohle všechno čestně a snadno vyřeší, aby se nám chudák Walt z toho stresu dočista nezhroutil. A tuším, že vám to Elva nejspíš dala včera dost vyžrat, musíte jí promítnout. Podle mě si na vás vybilá všechn vztek, který má na Lauru.“

Nevím, co jsem čekala, až Saxona potkám, ale tohle to nebylo. Možná takovou druhou Elvu. Nebo někoho zaneprázdněného a důležitého, aby vůbec zaznamenal moji existenci, vzhledem k tomu pozdnímu příchodu. Jenže Saxon sedí klidně vedle mě, působí naprosto rozumně, ale přitom chápe, jaké rozpaky musím z celé té situace cítit. Je to velmi příjemné překvapení.

„Děkuju,“ řeknu.

Napadne mě, co asi musela máma provést, že naštvála Elvu, ale jak jsem zatím Elvu poznala, jsou jako oheň a voda. Máma se nejspíš s chutí zaměřila na to, aby ji dopálila, a mě při té představě zalije vlna náklonnosti.

„No, tak vám všem vyložím hned karty na stůl.“ Pan Gordon si nasadí brýle na čtení a popadne hromadu papírů před sebou. „Frances nerozdělila majetek. Má zůstat nedotčený. To zahrnuje dům v Chelsea a farmu a pozemky připojené k panství Gravesdown a současně celý dům a okolní půdu. Také k tomu patří částka čtyřicet milionů liber.“

Elva zatleská a nadechne se, ale rychle se to snaží zamaskovat kašlem. Saxon na ni tiše mlaskne a pan Gordon ji obdaří kamenným pohledem nad obroučkami brýlí.

Všichni zůstanou tiše a pan Gordon pokračuje: „Saxon, Oliver a Annie – která nedávno nahradila Lauru – jsou obmyšlené osoby, ale tady začínají komplikace. Nejlepší bude, když vám to místo vysvětlení přečtu přímo z dopisu od Frances:

Moji milí Saxone, Annabelle a Olivero,

chtěla bych tohle udělat normálním způsobem, věřte mi. Za okamžik se dostanu k Oliverovi, ale nejdříve oslovím Saxona a Annabelle. Už dlouho vím, že můj život skončí vraždou, a proto zanechávám svůj majetek – celý, včetně prostředků na všech mých účtech – tomu, kdo moji vraždu úspěšně vyřeší.

Dlouhá léta se ke mně v téhle vesnici chovali špatně, jenom kvůli tomu, že něčemu hluboce věřím. Všichni se cítí znepokojeni kvůli svým tajemstvím a mé schopnosti je vyhledat, a tak se ze všech sil snaží mě zdiskreditovat jako podivína. Ale já jsem vždycky věděla, že něco v Castle Knoll není v pořádku a že v důsledku tajemství, kterých jsou plná zákoutí našich ulic, zdi našeho kostela, a dokonce i můj dům, jsme až do morku kosti prohnili. A celou dobu vím, že tahle tajemství budou smrtelná. Koneckonců už tomu tak bylo v minulosti.

Mým posledním činem na tomto světě je přimět vás dva, abyste mi uvěřili. Snad mi pak uvěří i celá vesnice.

Ať ten lepší z vás zdědí můj majetek, nikoli můj osud...

Čelist mi klesne, jak se snažím vyznat ve Francesiných slovech. A opět cítím kostnatou ruku osudu, protože už od chvíle, kdy jsme objevili pratetu Frances, se snažím dělat přesně tohle. A evidentně si nemůžu *pomocť*. Cítím se jako součást pratetiny věštby, jako bych mohla být ta správná dcera.

V tu chvíli Elva vyprskne: „Promiň? Může to udělat? Nutit nás skákat tak, jak píská?“

Detektiv Crane se dívá na spis ve svých rukou a já netuším, jestli slyšel Elvina slova.

Pan Gordon si znovu odkašle. „Elvo, tady není žádné *my*. Tohle se týká Saxona a Annie. A Olivera a tady detektiva, ale k tomu se dostanu, když mě necháš to dočíst.“

Platí samozřejmě pravidla, Nechci, abyste se tady jen tak potloukali, zatímco moje mrtvola hnije v zemi a spravedlnosti není učiněno zadost. Dávám vám jeden týden. Pokud se vám po uplynutí téhle lhůty nepodaří vyřešit moji vraždu, bude veškerý můj majetek prodán po jednotlivých částech naším mladým stavebním investorem Oliverem Gordonem a jeho zaměstnavatelem, společností Jessop Fields. Je mi jedno, jestli se z panství stane obchodní dům nebo lom. Pokud neuspějete, celá vesnice to pocítí na dlouhé generace. Peníze z prodeje a zbytek mého majetku půjdou Koruně...

Nemůžu si pomoci, tentokrát mu skočím do řeči já. „Ale co se stane s farmou, s Beth a jejím dědečkem a jejich podnikáním?“

Pan Gordon se na mě dlouze zadívá a já nedokážu určit, jestli je vděčný, že někdo myslí taky na něco jiného než na vlastní zisk, nebo unavený, protože jsem mu připomněla, že tahle závět vyšle vesnicí rázové vlny jako bomba. Neodpoví, prostě pokračuje ve čtení.

Ale také nechci, abyste spěšně poskládali falešné odpovědi, abyste dostali, co chcete. Proto vaše zjištění musí ověřit detektiv Crane a musí dospět k zatčení nebo kladnému závěru. Poslední slovo bude mít Walt, který rozhodne, zda skutečně došlo k naplnění mé vůle. Má také právo diskvalifikovat kteréhokoli z vás, pokud z nějakého důvodu budete odsouzeni do vězení...

„Takže se můžeme navzájem zavraždit, pokud nám to nikdo nepřišije,“ pronese Saxon suše. „Velmi elegantní, Frances.“ Saxon se ke mně nakloní a dodá: „Nemějte obavy, Annie, já vás nezavraždím.“

„Toho si vážím, Saxon,“ odpovím. „Já vás taky nemám v úmyslu zavraždit.“ A pak se oba usmějeme, protože je to vážně zvláštní, říct něco takového deset minut poté, co se s někým poprvé potkáte.

„Vlastně to je elegantní dovětek k té vůli,“ poznamená Walt. „Bude vás nutit, abyste jeden druhého nespouštěli z očí. Frances by nechtěla, aby její majetek připadl někomu, kdo ho není hoden.“ Zvedne si dopis zpátky pod nos a pokračuje ve čtení.

Nebudu zde uvádět žádná opatření pro případ přirozené smrti, protože jsem přesvědčená a věřím, že taková situace nenastane. A věřte mi, kdybych měla tušení, kdo se mě chystá zabít, oznámila bych to předem na policii. (Detektiv Crane může dosvědčit, že jsem se to snažila udělat v minulosti několikrát.) Snažím se už celá léta vyřešit záhadu, kdo se stane mým vrahem, ale je obtížné odhalit zločin, ke kterému ještě nedošlo, proto musím tuhle část přenechat vám.

Snažila jsem se vytvořit plán a hrát tuhle hru podle něj, jenže to vypadá, že jsem stejně prohrála. Proto jsem svůj plán upravila tak, aby pokračoval beze mě.

Hodně štěstí!

Frances

Ohromeně sedíme a mlčíme snad několik minut. Pak se rozhodnu přerušit to ticho.

„Co se stane, když to vyřešíme společně?“

„Nebo když to spáchal jeden z nás?“ pokračuje Saxon.

Detektiv Crane se k němu obrátí a skoro neznatelně se mu zvedne koutek úst. „Proč? Přiznáváte se?“

„Jenom čistě z akademického hlediska,“ odpoví Saxon. „Chci vědět, jak dalece to Frances promyslela. Je to docela ohromující plán.“ Saxon se tváří pobaveně, jako by to všechno byla jen zajímavá hra.

Oliver celou dobu něco píše na telefonu, ale teď zvedne hlavu. „Ne že bych se snažil pomoci vyřešit tuhle vraždu, když uvážíme, že jsem jenom pojistka...“ Z jeho výrazu by muselo zkysnout i mléko a mně dojde, že uvnitř zuří. „Ale protože se drahá Frances rozhodla, že moje kariéru vyhlídka jsou jenom nástroje pro její hrátky ze záhrobí, a já bych byl nerad, aby mě někdo zavraždil ve spánku, až se tohle celé zvrhne...“, pohlédne na Elvu, „... tak bych rád zdůraznil, že my všichni jsme zproštěni obvinění, vzhledem k době Francesiny smrti, protože jsme všichni byli ve stejné kanceláři v Castle Knoll, když ji zabili. No, teda všichni až na Saxona.“

„Na tom vůbec nezáleží,“ namítnu. „Ty květiny mohla dostat kdykoli předtím, takže vrah měl dost času na to, aby se vypořádal.“

Detektiv Crane se zlehka odstrčí od okenního parapetu, o který se opírá. „Ty květiny ji nezabily,“ řekne tiše.

„Ony... cože?“ Několikrát zamrkám, jak se snažím pochopit, jak je možné, že bolehlav v krevním řečišti někoho nezabil.

„Takže se mýlila? Nezavraždili ji?“ zeptá se Saxon.

„To jsem neřekl,“ zní Craneova odpověď. Velmi pozorně sleduje Elvu se Saxonem a zvažuje jejich reakce. Saxon mu pohled oplátí, ví, že ho detektiv hodnotí. Elva se tváří lhostejně.

„No, když umřela, byli jsme všichni v kanceláři pana Gordona,“ odpoví Elva. „Nevolala ti Frances, že chce přesunout schůzku? Takže byla naživu, když jsme tam všichni seděli. A Saxon se vracel z nemocnice – musel být na trajektu.“

„Mám jízdenku, jestli se chce někdo podívat,“ dodá klidným tónem Saxon.

„Nikdo se nezmínil o kostlivci ve skříni,“ přeruší je Oliver a jeho hlas zní překvapivě ostře.

„O kterém?“ vyhrknu, protože upřímně řečeno mě napadá hned několik.

Oliver mě ignoruje a obrátí se k detektivovi. „Jaká byla příčina smrti, detektive? Nebo nám to nemíníte říct, i když vidím, že držíte v ruce pitevní zprávu?“

„Á, tak tenhle kostlivec,“ podotknu.

Detektiv Crane se nepohne. Jenom hledí na Olivera a posměje se.

„Dobrá,“ pokračuje Oliver. „Ale co se stane, pokud se skutečně prostě jen tak skácela mrtvá?“

„Cože, to myslíš, že se zabila jenom proto, abychom tady poskakovali do rytmu?“ řekne Elva, jako by skutečně uvažovala, jestli to není možné. Nerada lidi soudím, ale podle mě není Elva Gravesdownová právě nejostřejší tužka v penále.

„Ne, chci říct – co když dostala infarkt? Nebo upadla do diabetického kómatu nebo tak. Nevím! Co se stane pak?“

Detektiv Crane se konečně pohne. Přejde k místu, kde sedí pan Gordon, a položí spis na stůl. „Byl to infarkt,“ pronese pomalu.

Oliver zasténá a znovu sáhne do kapsy pro telefon.

„Jenže nebyl přirozený,“ pokračuje detektiv Crane a otevře spis. „Frances měla pravdu. Někdo ji zabil.“

Zápisky z Castle Knoll, 23. září 1966

John se choval odtažitě, vyhýbal se mým otázkám na panství Gravesdown a co tam všichni dělali, když tam byli beze mě. Saxonovo varování se kolem mě pořád vznášelo jako zápach: „Vím, že si myslíš, že jsem úchyl, ale tvůj přítel je horší.“

Ale za každou otázku, které se John vyhnul, se vrátil s nějakým milým gestem: parfémem objednaným až z Londýna, výtiskem mé oblíbené knížky. Ryl naše iniciály do stromů a říkal, jak mě miluje. A během následujícího týdne začaly ledy mezi námi pomalu tát.

A John zaplatí pánbůh taky souhlasil, že lesy na gravesdownském panství nejsou tím nejromantičtějším místem na světě. Přicházel s nejrůznějšími nápady, kde bychom to spolu mohli poprvé dělat, jako vplížit se za tmy do hradních ruin nebo si půjčit některý večer Waltovo auto. Jenže od návštěvy u Forda a Saxona mě moji přátelé trochu znepokojovali.

Emily pořád trvala na tom, že Gravesdown je to nejvíce vzrušující místo, kam můžeme chodit, a její naléhání zesílilo ještě víc, když nás jednou večer v sedm vykopla policie z vesnického hřiště, protože jsme byli moc hluční. Jako obvykle všechn hluk dělal Walt. Rozhodl se, že se vyčurá u stromu a bude přitom zpívat „Vážně jsi mě dostala“ od Kinks, když nám předtím

oznámil, že dokáže čurat přesně tak dlouho, jak trvá tahle písnička, a ani o moment déle. Tohle přesně Walt dělá – je to prostě pořád dítě.

Rose se dala znovu dohromady s Teddym Cranem poté, co jsem ji přesvědčila, že jeho akné zmizí a že z něj pak bude vážně fešák. Nelhala jsem; má pod všemi těmi uhry pěkný obličej. Tmavé vlasy a výrazné rysy a jakousi vyrovnanost, která působí trochu ochranně. Rose je prostě podle mě občas hodně krátkozraká.

Když se John s Teddy vydali koupit další piva, těsně předtím, než na nás Walt svým zpěvem upozornil policii, měla jsem konečně šanci promluvit si s Rose o svých rozporuplných pocitech. Uplynuly dva týdny, co jsme se vplížili na panství, a já si celý ten zážitek neustále přehrávala v hlavě jako smyčku. Část mě věděla, že bych se měla mít na pozoru, protože moji přátelé mě klamali a já ze sebe nechtěla dál dělat blázna. Jenže mě taky vyčerpávalo utápět se tak dlouho v nedůvěře nebo hněvu.

Posadila jsem se na piknikovou deku vedle Rose a propletla paži s její. Měla jsem na sobě dva svetry, protože Emily si vypůjčila můj vlněný kabát a odmítala mi ho vrátit.

Když měla ten kabát na sobě, vypadala, jako by byl odjakživa její. Na okamžik jsem na ni pohlédla, jak se vesele baví s Waltem. Vypadal na ní líp – dvojité řady zlatých knoflíků a zvonový stříh pro mě byly příliš moderní. Jenže ty knoflíky mě mrzely, protože právě kvůli nim jsem si ho vybrala. Byly vážně jedinečné – zdobili je skákající jeleni a já jsem nikdy žádný podobný kabát s tímhle detailem neviděla.

„Bože, musíš být celá zmrzlá, Frannie,“ řekla Rose a třela mi volnou paži, abych se zahřála.

„Není to tak hrozné,“ řekla jsem, ale byl teprve začátek dubna a černočerná tma, takže šlo o jasnou lež.

„Vložím se do toho, aby ti ten kabát vrátila,“ poznamenala Rose. „Tohle už trvá dost dlouho.“

„Co, že si Em půjčuje věci? Prostě je taková, však víš. A kromě toho jí všechno půjčuju s vědomím, že o to můžu přijít.“

„Copak to nechápeš? Tady jde o víc. To, jak tě napodobuje, je fakt děsné. Jsi moc laskavá, jenom všechno okomentuješ, ale ona je... je opravdu zálučná.“

Na okamžik se ve mně vzedmuły všechny emoce z posledních dvou týdnů. Ale pak jsem unaveně zakroutila hlavou. „Příznáváš jí až moc zásluh,“

řekla jsem, ale Roseina slova mi nešla z hlavy. Byla jako ozvěna mých instinktů, mých nejtemnějších obav, že si ze mě Emily udělala nepřítel. Skutečně byla záłudná, to jsme o ní všichni věděli. Ale já si nebyla jistá, jestli se najednou nezačala s tou svou záłudností zaměřovat na mě. Obvykle se zaměřovala na kluky.

„Frances, prostě...“ Rose si prohrábla rukou vlasy a kousla se do dolního rtu. Na okamžik to vypadalo, že se mi něco chystá říct, ale pak sklopila hlavu a ztichla.

Viděla jsem, jak John s Teddym kouří před obchodem s lihovinami, tak jsem se rozhodla toho využít. „Rose, proč jste mi nikdo neřekli, že jste chodívali tajně na Gravesdown beze mě?“

Rose sebou trhla, jako by ji někdo bodl trnem, ale nepohlédla na mě. „Promiň, Frannie, to zaviniła Em. Víš, jaká je. Vyhrožovala mi, kdybych ti prozradila, že jsme tam byli.“

„Dobře,“ řekla jsem rozhodně. „Tak proč jsi tam s nimi vůbec v první řadě chodila?“

Rose se podívala na své ruce, pak vzhlédla ke mně. „Byla jsem tam jenom poprvé a teprve později jsem pochopila, že mi Emily lhala. Tvrdila, že jsi doma, protože ti není dobře. Potom už jsem se tam s nimi nevrátila, přísahám.“

„Tak jo,“ pronesla jsem pomalu. „Ale stejně mám pocit, že mi něco tajíš. Ford tvrdil, že už se s Emily potkal dřív, a snažil se mě před vámi všemi varovat. Co přesně se stalo během té první návštěvy?“

Rose pohlédla k obchodu, kde si právě Emily s Waltem kupovali piva. „John, Walt a já jsme šli dělat obvyklé věci. Ale Em se na chvíli vytratila a objevila se, až když byl čas jít domů. Walt byl kvůli tomu trochu naštvaný, a pohádali se, protože bylo jasné, kam šla.“

„Šla do domu,“ řekla jsem. Nevím, proč mě to tak zaskočilo, i když jsem to vlastně čekala. Já tam strávila jenom hodinu povídáním a pitím čaje. Ale když jsem se teď oficiálně dozvěděla, že tam Emily byla první, zůstala mi v ústech pachů. Vybavila se mi Saxonova poznámka: „Emily si to u strýčka Forda několikrát rozházela. Myslím, že doufala, že strýček hledá novou ženu.“

Skupinka mířila směrem k nám přes trávník a já sledovala Emily v mém vl-ňáku. Zavěšená do Walta se celá rozesmátá potácela. On ji pozoroval, s těmi jejími blondatými vlasy zářícími ve tmě, jako by to byla padající hvězda, záblesk na noční obloze, který člověk spatří jen párkrát za život.

Walt si ostříhal vlasy a měl teď účes jako John, hladce zastřížený – přišel o tu kšticí, kterou měl ještě před pár týdny. Bylo to zvláštní, protože Walt svoje vlasy opravdu zbožňoval. Baval se těmi kyselými výrazy starých dam, které při pohledu na něj bručely „darebák“, a miloval, když ho zastavovaly holky na pláži se slovy, že vypadá jako George Harrison. Pak mě napadlo, že se mění móda a já prostě nejsem v obraze.

Byl to jednoduchý závěr, protože já se vždycky všechno dozvím jako poslední. Místo toho jsem se měla spíš ptát, proč se Walt najednou snaží vypadat jako John.

„Mám to nejlepší překvapení,“ prohlásila Emily, když přišla blíž a se širokým úsměvem se posadila vedle mě. Sáhla do jedné z kapes (mého) kabátu a vytáhla něco ven, věc, jejíž zvláštní křivky se ve tmě matně kovově leskly.

Teddy zaklel. Rose mě popadla za paži a odtáhla od Emily.

„Co to, k čertu, znamená, Em?“ vyjekla jsem. Na dlani jí ležel revolver, skoro nevinně, jako nějaká divadelní rekvizita. „Kdes k tomu přišla?“

„A proč?“ zeptal se Teddy. Rose jenom seděla, oněmělá hrůzou.

„Našla jsem klíč od tátovy skříně se zbraněmi,“ odpověděla Emily a polkla smích, takže přešel v rozhořčené odfrknutí. „Nebylo to těžké. A pokud jde o to, proč...“ přimhouřenýma očima pohlédla na Teddyho jako na naprostého suchara, „... proč ne? Tak. Hráli jste někdy ruskou ruletu?“

Právě v tu chvíli Walt začal se svým čuracím extempore s Kinks. Tím našťěstí na nás upoutal pozornost sousedů a ti zavolali, že policie už jede.

Emily si svěťáčky povzdychla, podle mě naprosto nezaslouženě. To, že se chovala v Castle Knoll jako rebelka, neznamenalalo, že není stejná puberťačka jako my ostatní.

„Příště,“ zahučela a zastrčila revolver zpátky do kapsy. „Nacpěme se radši rychle do auta, než nás začnou nahánět s vidlemi.“

Emily se loudavým krokem vydala za Waltem a v okamžiku, kdy se obrátila zády k nám, Rose sáhla do svého vlastního kabátu, přímo do límce.

„Teď už to vážně přehnala,“ poznamenala a já jsem viděla, jak se ten tenký řetízek přívěsku s ptáčkem zatřpytil, jako by slabě zapípal do noci, než Rose zvedla ruce za krk, aby si ho rozeprala.

Když se konečně zbavila řetízku, odhodila ho na trávník. „Měla bys zahodit i ten svůj, Frances,“ vybídla mě.

Vážně jsem o tom uvažovala. Jenže naše společná minulost – to je prostě lepidlo, která nás drží už moc dlouho pohromadě. Jasně, to lepidlo bylo teď

řidší, ale stejně jsem musela připomenout Rose, že se pořád úplně neztratilo.

„Znáš Emily, Rose. Vzpomeň si – když se chová takhle...“

„Nikdy se takhle nechovala.“

„Pravda, ale blížila se tomu. A Rose, víš přece, proč to tak je. Tentokrát to nejspíš není jiné.“

Emilyina matka Fiona Sparrowová byla vždycky přímo ukázková žena. Je krásná a konzervativní a na Emily klade nesmírně vysoké nároky. Její otec je místní radní a oba jsou přesně ten druh lidí, na které chce každý ve vesnici zapůsobit, protože mají neuvěřitelné charisma.

Emilyina starší sestra utekla do Londýna, když měla sotva patnáct, a její jméno u nich doma už nikdy nevyslovili. S Emily jednají jako s jedináčkem, ale ta mezera, která zůstala po její sestře, znamená, že Fiona je o to víc rozhodnutá uspět s Emily tam, kde předtím selhala. Fiona ji extrémně kontroluje, vybírá pro Emily každý kousek oblečení, obléká ji jako živou panenku.

Podívala jsem se do tmy na Emily a všimla jsem si, že má pořád typické podpatky Fiony Sparrowové a punčochy se švem vzadu, které dnes člověk nesežene v žádném obchodě.

Já jsem byla v elegantních cigaretových kalhotách a cítila jsem se skvěle, protože jsem na bleším trhu objevila károvanou látku – podšívku pršipláště – a ušila jsem si je poté, co jsem je viděla na fotce v časopise. Máma mi s tím pomohla a skvěle jsme se bavily, když jsme trhaly ten kabát na kusy, abychom stvořily kalhoty à la Audrey Hepburnová.

Emily najednou pohlédla mým směrem a bylo to skoro děsivé, jako by mi četla myšlenky.

Ve vzpomínkách jsem se vrátila do doby, kdy nám bylo deset a já se nečekaně stavila jen tak na chvíli za Emily. Tehdy bylo přátelství mezi mnou, Rose a Emily jednoduché a nekomplikované. V létě jsme dělaly provazové houpačky nad Dimberem a v srpnu se cpaly ostružinami. Věřily jsme, že divocí králíci, co na nás vykukovali z živých plotů, umí mluvit a že si je dokážeme ochočit. A Emily vždycky přišla s nejlepšími hrami, nejkreativnějšími nápady.

Nejspíš jsem to byla právě já, kdo odhalil všechny vrstvy Emilyina života. A já si říkám, jestli mi to nekladla za vinu.

Toho dne byly u nich vstupní dveře pootevřené, aby dovnitř proudil v dusivém letním vedru aspoň náznak vánku. Emily měla na hlavě položenou hromádku knih, jako by byla v dívčím penzionátu, a nedařilo se jí prostírat šálky

na stůl dostatečně tiše, aby Fiona byla spokojená. Přes místnost ke mně dolehlo Fionino zasyčení: „Jak někoho přesvědčíš, aby tě miloval, když nesvedeš ani ty nejjednodušší věci? Zůstaneš navěky v Castle Knoll, v tomhle životě! Jsi pěkná, Emily, když to nepokazíš tím, že otevřeš tu svou ukňouranou pusou. A to, že jsi pěkná, je tvoje jediná přednost, protože všechno ostatní na tobě je tuctové. Musíš se naučit, jak využít svůj vzhled, aby ses nestala ostudou téhle rodiny.“

Šálek znovu zarachotil a tentokrát se naštípl, protože Emily se hrozně třásla ruka.

Fiona smetla celý čajový servis ze stolu a porcelán se roztránil o stěnu, pak spadl na zem. Emily jenom mlčky stála a hleděla na něj.

„Zbytek dne strávíš tím, že to budeš slepovat a myslet na svoji nešikovnost,“ pronesla nakonec Fiona. „Muži z dobrých rodin nechtějí manželky bez elegance. S touhle nemotorností neulovíš ani Foylea, natož nějakého Gravesdowna.“

Emily si klekla na podlahu a začala sbírat střepy. Projel mnou vztek a zatínala jsem pěsti. Fiona seděla zády ke mně, ale Emilyiny oči zabloudily ke dveřím, kde jsem stála. Zatvářila se bolestně a zahanbeně a pak se jí ve tváři objevilo vzteklé odhodlání. Téměř neznatelně zavrtěla hlavou, jako by říkala Frances, opovaž se do toho míchat.

A tak jsem se nemíchala.

Jenže pak začaly být Emilyiny hry temnější a intenzivnější. Ne najednou, ale postupně, a zpočátku to bylo vzrušující. V počátcích našeho dospívání Emily vymýšlela ty nejlepší duchařské příběhy a byla hlavní postavou, když jsme společně s Rose vyvolávaly duchy nebo se ponořily do rádobý černé magie. Špehovaly jsme lidi ve vesnici a společně si špítaly, když jsme odhalily tajemství, o nichž jsme věděly, že jsou napůl vymyšlená. Ale nikdy jsme nikomu neublížily a nikdy jsme neublížily ani samy sobě.

„Nemůžeš všechno, co provádí Emily, klást za vinu Fioně,“ namítla Rose. „Ona tady není, aby vedla Emilyinu ruku.“

„Možná ne,“ řekla jsem. „Ale já si občas říkám, jestli si s námi Emily nehraje prostě proto, aby měla pocit, že má něco ve svém životě pod kontrolou, že na ni Fiona nemůže. Nebo nás tímhle třeba trestá za to, že toho víme příliš mnoho.“

Teddy tam seděl mlčky, velmi taktně předstíral, že ho fascinují mraky, které námplynulynadhlavami. Měsíc zářil natolik, že byly vetmě vidět jejich bouřkové

okraje. Někdo na nás zavolal, ať sebou hodíme. Vyrazily jsme přes trávník a nevyřčené myšlenky o Emily zůstaly viset mezi námi.

Cítila jsem, že je to osud, když se špička mé boty zachytila o Rosein přívěsek. Opatrně jsem ho vyprostila z trávy.

„Víš, že tě ten pták zradí, Frances,“ řekla Rose tiše, když jsem se jí snažila řetízek vrátit. Odmítla si ho vzít. Teddy natáhl ruku a vzal ho místo ní.

„Já myslela, že na moji věštbu nevěříš,“ namítla jsem.

„Začínám měnit názor,“ opáčila. A mě zamrazilo. Chtěla jsem stát vedle Emily, navzdory tomu, jak byla děsivá, ale moje věštba začínala otřásat důvěrou ve všechny a všechno kolem mě.

Jeřáb, vrabčák, královny na šachovnicích, bankovkách a hracích kartách – měla jsem pocit, že tu věštbu sama nedokážu porazit. Potřebovala jsem, aby mi někdo pomohl. Připadala jsem si v tu chvíli tak strašně osamělá.

A pak mě napadlo: Ford. Ford se vyzná v plánování. Ví, jak hrát hry a vyhrát. A od té chvíle už jsem na něho nedokázala přestat myslet.

Přeložil Jaroslav Žerávek